

припозналь властѣта на Джема, но Султанъ Баязидъ го откупи отъ тѣхъ съ едно значително количество.

Джемъ не бѣ напуснѣлъ намѣреніята си. Отъ какъ са спотаява предрѣшенъ като поклонникъ, който пѣтува за Мекка, той са завѣрнѣ въ Алепъ, присѣдини са на караманскыя князь и обсади Коня. Шпринуденъ да бѣга прѣдъ Баязидовытъ оржжя, той му направи прѣдложенія за сподѣляне на Държавата. Султанътъ отговори: “Държавата “ е като една годеница, която не може да бѣде въ сщцо- “ то врѣме на двама мжжѣ. Нека братъ ми прѣстане да “ окървавѣва краката на коня си и ржжавытъ на кафтаня “ си съ невинната кръвь на Османцытъ. Нека са задоволи “ съ доходытъ си и да си ги иждивява въ Иерусалимъ.”

Джемъ са опыта да подигне турекытъ области въ Е-вропа, предпочете да потърси прибѣжище у християнскытъ князове и са прѣдаде въ ржцѣтъ на родоскытъ Ричари. Тѣ злоупотрѣбихж повѣреніето му, и тайно сключихж договоръ съ Баязида. Съ този договоръ тѣ са задѣлжавахж за една платка отъ четири тысящи златны дукаты да държатъ брата му и да го не оставятъ да смущава мира на Държавата. Тѣй тѣ казахж Джемю, че толкозь близкото му до Султановытъ области прѣбиваване можаше да тури живота му въ опасность. За туй тѣ го заведохж въ Ницж, послѣ въ Шамбери, въ Рюн, въ Бурганевъ, въ най-отдалеченытъ редове на Ордена, за да не може да испроводи никоя тѣж-жба, никое послане на вѣнъ.

Седмъ години го влачехж отъ твърдель на твърдель подъ най-строга надзиране. Най-послѣ, на 1489, главный начальникъ го прѣдаде на Папа Иннокентія VIII, а той като умрѣ, наследникътъ му Александръ Боржжя прѣдложи Баязиду да го отърве отъ тозь му опасенъ противникъ съ едно количество отъ триста тысящи дукаты, платены на-веднѣжъ.

До като са уговаряхж тѣй, френскыи царь нападнѣ И-таліиъ, а Османската Държава са заплаши съ новы смущенія. Карль VIII бѣ намыслилъ прѣвземањето на Цариградъ